

og de have allerede tidligt været inde paa at hjælpe deres Folk, først naar de vare paa Rejse, senere, naar de vare arbejdsløse paa Stedet, og denne Bevægelse har udviklet sig, indtil den foreløbig endte med Vedtagelsen af Loven af 9. April 1907 om anerkendte Arbejdsløshedskasser, hvorved Staten yder sin Andel til den Hjælp, der gives arbejdsløse Haandværkere og andre Arbejdere, uanset om de ere arbejdsløse paa Stedet, eller de ere paa Rejse.

Naar vi nu her staa ved en Lovgivning angaaende Arbejdsanvisning, er det desværre ikke saaledes, at denne Lovgivning vil kunne ophæve Arbejdsløsheden. Det tror heller ingen Mennesker. Men det, vi haabe, er, som jeg har nævnt før, at den i nogen Grad skulde kunne flytte Arbejdskraften hen paa Steder, hvor der er Brug for den. Jeg vil straks sige, at jeg tror ikke paa Muligheden af, at almindelige Arbejdsanvisningskontorer, spredte over Landet og omfattende alle Slags Arbejdere, ville faa væsentlig Betydning for den faglærte Arbejdskraft, thi denne samles i Organisationerne, hvor den har sit Hjem. Arbejderne komme der sammen med deres Kammerater og tale om Forholdene, de faa der deres Understøttelse, der høre de til, og der ved man, hvormange der er ledige, og hvem der er ledige. Jeg kommer senere tilbage til at tale lidt om dette Forhold, idet der i Lovforslagets § 8 er nævnt Muligheden af, at man skal opstille ugentlige Lister, hvor samtlige arbejdsløse opføres. Jeg vil her straks sige, at jeg tror ikke, det vil være muligt at gøre det, i alt Fald ikke i det Omfang, som det er tænkt i Lovforslaget. Man kan gøre det under mindre Forhold, men ikke i det Omfang, der er nævnt der.

Vi tro altsaa ikke paa, at vi ville kunne ophæve Arbejdsløsheden, men derimod nok, at Loven vil kunne bidrage noget til at flytte Arbejdskraften. Nu er det jo saaledes, hvad ogsaa den ærede foregaaende Taler har nævnt, at Københavns Kommune paa dette Omraade, kan jeg sige uden at være ubeskeden, er gaaet i Spidsen for Udviklingen her hjemme ved at oprette sin Arbejdsanvisning. I Kamp-aaret 1899 var Spørgsmaalet om Oprettelsen af Arbejdsanvisningskontorer stærkt fremme fra begge Sider. Det var noget af et Kampspørgsmaal, og det er vel nok det, der har foranlediget, at interesserede Mænd tog sig af det, undersøgte det nærmere, specielt dets Stilling i Tyskland, og fremkom med Forslag, som bleve behandlere og senere vedtagne i Københavns

Kommunalbestyrelse. De Herrer Valdemar Gætje og Kaspar Rostrup rejste sammen ned til Tyskland og saa paa Kontorerne der, kom sløbende hjem med en hel Bunke Litteratur og aflagde en Beretning, der i nogen Grad samlede de Erfaringer, de havde indhøstet dernede. Det samme gjorde Overretssagfører Hvass, der den Gang var Medlem af Københavns Borgerrepræsentation. Uden at træde nogen for nær tror jeg nok at kunne sige, at den, der gjorde det betydeligste Arbejde, var Hr. Hvass. Han interesserede sig overmaade levende for denne Sag, og med den Arbejdsevne, han har, lykkedes det ham at føre den frelst i Land, saa at Københavns Kommune fik sit Anvisningskontor, der — man kan sige, hvad man vil derom — har gjort betydelig Nytte. Man kan her ikke afveje i Kroner og Øre, om man faar Valuta for det, man giver ud. Københavns Arbejdsanvisningskontor koster Kommunen godt en Snes Tusinde Kroner aarlig, og i den Beretning, som er afgiven i 1910, og hvor de 10 Aars Virksomhed er samlet, konstateres det, at der været i alt 408,698 arbejdssøgende. Men de have naturligvis ikke kunnet faa Arbejde alle sammen. De, der have kunnet faa Arbejde, ere kun godt og vel Halvdelen af dem, der have søgt Arbejde. Som jeg siger, man kan ikke omsætte i Kroner og Øre Værdien af, at maaske et Menneske har faaet Arbejde for en kort Tid, for et Par Dage. Det kan godt være, at det netop har frelst ham, det ved man ikke. Det er mange Gange saa forunderligt, som Forholdene kunne gribe ind i Menneskers Skæbne. Blot en lille Haandsrækning kan være i Stand til at redde dem, og jeg er overbevist om, at Anvisningskontoret i mange Tilfælde har været i Stand til at yde en saadan Haandsrækning.

Hverken ved Kontorets Oprettelse eller under dets fortsatte Arbejde har nogen fra vor Side og vist heller ikke fra nogen anden Side næret den Forventning, at Kontoret skulde komme til i meget høj Grad at beskæftige sig med Anvisning af faglig Arbejdskraft. Det har det heller ikke kunnet gøre, idet Fagorganisationerne have den Arbejdskraft paa Lager, som søges af Arbejdsgiverne i de paagældende Fag. Desuden er Arbejdsanvisningen ogsaa indenfor de enkelte Fag endnu baseret paa nedarvede Forhold. I Bygningsfagene, blandt Murerne og Tømrerne, er det f. Eks. ikke Mesteren, der antager Arbejderne, det er Formanden, der gør det. Han tager et „Sjak“, som han kender, og som